

vinkriminering«, som er nævnt i artikel 14, stk. 3, litra g, i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Efter denne bestemmelse skal enhver ved afgørelsen af en anklage mod ham for et strafbart forhold være berettiget til ikke at blive tvunget til at vidne mod sig selv eller erkende sin skyld.

Den europæiske menneskerettighedskonvention indeholder ikke nogen tilsvarende udtrykkelig bestemmelse. Der kan imidlertid udledes et lignende forbud mod selvinkriminering, således som konventionens artikel 6, stk. 1, om en retfærdig rettergang er blevet fortolket i praksis. Det følger heraf, at en person ikke under strafansvar (eksempelvis efter § 57, stk. 1, nr. 5, ved at undlade at afgive oplysninger) kan pålægges at give oplysninger, der vil kunne udsætte den pågældende selv for straf (eksempelvis efter § 57, stk. 1, nr. 1, om ikke rettidigt at anmelde flytning), hvis vedkommende på det tidspunkt er »tiltalt« (»charged«) i konventionens forstand.

Den form for myndighedskontrol, der er omfattet af bestemmelsen i stk. 2, sker for at kontrollere en persons bopælsforhold uden for strafferetten, det vil sige uden, at der foreligger mistanke om en konkret strafbar lovovertrædelse. Der kan med hjemmel i bestemmelsen indhentes en nærmere redegørelse fra personen selv om dennes bopælsforhold i de situationer, hvor kommunen som led i det almindelige tilsyn og kontrol undersøger, om en person er korrekt bopælsregistreret.

Bestemmelsen kan derimod ikke anvendes til under strafansvar efter § 57, stk. 1, nr. 5, at indhente oplysninger fra den pågældende selv, hvis der på det tidspunkt, hvor oplysningerne søges indhentet, er mistanke om, at denne har gjort sig skyldig i et strafbart forhold i forbindelse med adresseregistreringen i CPR. I så fald må fremskaffelsen af oplysninger i stedet ske i overensstemmelse med retsplejelovens almindelige regler. Hvis der er en begrundet mistanke om, at der er sket en overtrædelse af CPR-lovgivningen, skal kommunen derfor anmelde dette til politiet med henblik på efterforskning af det anmeldte forhold.

Kommunernes behandling af en sag om en persons bopælsforhold med henblik på at sikre korrekt registrering af adressen i CPR skal – som i andre sager i forvaltningen – ske under iagttagelse af forvaltningslovens regler og god forvaltningsskik, herunder bl.a. vedrørende sagens

tilstrækkelige belysning (undersøgelsesprincippet), vejledning, aktindsigt, partshøring, begrundelse, bekendtgørelse og klagevejledning. Disse retssikkerhedsgarantier bringes således i anvendelse over for borgerne, når kommunen undersøger en formodning om, at de er fejlregistreret i CPR.

Hvad særligt angår spørgsmålet om politiets medvirken bemærkes, at fastlæggelsen af en borgers bopælsforhold alene er en kommunal opgave. Politiet medvirker ikke ved løsningen af denne opgave. Derimod vil kommunalbestyrelsen kunne anmode politiet om bistand ved begrundet mistanke om overtrædelse af CPR-loven.

Det skal i øvrigt understreges, at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der selv vælger indhold og omfang af den forebyggende og kontrollerende indsats i sager om borgernes bopælsforhold inden for rammerne af forvaltningsloven, CPR-loven og anden lovgivning.

Den foreslåede ny § 10, stk. 3, indebærer, at oplysninger fra offentlige myndigheder, herunder Post Danmark, kan indhentes elektronisk både som led i behandlingen af en enkelt sag og som led i en generel søgning til brug for kontrol, f.eks. samkøring af edb-registre. Bestemmelsen er en parallel til en tilsvarende bestemmelse i § 12, stk. 4, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Til nr. 3 og 4

Ønsket med ændringsforslagene er at bringe bestemmelserne i overensstemmelse med folketingsvalgloven, herunder at undgå fortolknings tvivl.

Til nr. 5

Med ændringsforslaget sker en tilpasning af bestemmelsen i CPR-lovforslagets § 29, stk. 3, til justitsministerens forslag til lov om behandling af personoplysninger (L 147), som er fremsat den 9. december 1999, for så vidt angår dette lovforslags bestemmelser i § 36 om videregivelse af oplysninger til andre virksomheder til brug ved markedsføring, samt justitsministerens forslag til lov om ændring af lov om visse forbruger aftaler, markedsføringsloven og visse andre love (L 213), hvori bl.a. indgår bestemmelser om direkte uanmodet markedsføring (ny § 6 a i markedsføringsloven), som justitsministeren har fremsat den 1. marts 2000.